

Baranov Alexandru Robert

Liceul Teoretic „G. Călinescu”, București

Clasa a XII-a

Prof. îndrumător: Mihaela Georgescu

Artă involuntară

Îmi amintesc cum pierdeam timpul mâncând
împreună înghețată pe
băncile Cișmigiului.
În acele monotone
după-amiezi de vară, parcă totul nu mai conta, și toată
suferința din lume se îneca în palmele noastre
strânse.
Din neatenție, mici picături de înghețată
cădeau pe asfaltul încins, creând
cele mai frumoase capodopere involuntare
de pe fața pământului.
Nu aș fi acceptat niciun tablou
al lui Dalí sau al lui Picasso
pentru petele acelea de înghețată de lămâie,
pentru că
erau ale noastre.

În labirintul nostru

Am ieșit afară pentru
plimbarea mea zilnică în labirintul
de beton.
Jur-împrejur, cutii suprapuse, pictate
în culori cât mai stridente, chiar obscene pentru
a încerca, absurd, să ascundă
monotonia și urâțenia lor.
În aer plutește un vag miros
de cauciucuri arse, chiștoace de țigară
și visuri strivite,
pe care încă parcă le mai poți auzi gemând
înfrânte.
Pe stradă, trec pe lângă mine roboți reci,
mergând ursuzi, spre celulele lor plătite
cu măști odinioară zâmbitoare, care astăzi

și-au pierdut până și cea mai mică, falsă, expresivitate.
Toți înconjurați de copacii morți, de toamnă,
care totuși, par mai vii decât noi.
Cred că și cerul ar plânge dacă
ar mai avea lacrimi.

Seri monotone

Un singur mesaj a fost suficient,
să nu mă mai simt eu
să dispară
tot
și toate.
Să mi se
reverse sufletul.
Afară plouă monoton,
De zile.
Ies pe balcon și
încerc să îmi aprind țigara scufundată-n
lacrimi.
Și, oricât vreau, nu pot scăpa de
teama,
că, poate,
vei fi prea departe,
că, poate,
nu te voi mai strânge în brațe, măcar
pentru ultima oară.

*

E o altă seară monotonă în care
nu am somn.
Vecinul de sub mine se uită la un meci de fotbal,
ca în fiecare seară. Vecina de deasupra se ceartă cu soțul,
ca în fiecare seară, iar
în boxa de pe biroul meu răsună
„Nu am chef azi”.
În camera mea plutește un puternic miros de
parfum,
tutun și
dezinfectant.
Peste tot prin cameră sunt cărți

începute,
care poate nu vor fi niciodată terminate.
Câinele sforăie indolent
pe covor.
Iar eu?
Eu stau pe scaun
și
încerc
să scriu o poezie.

Casă pierdută

Azi nu mă mai simt,
acasă, când
vad zilnic aici,
stomacuri măcinate cerând
iertare de la creiere aurite cu
mâini murdare.
Dragostea devine ură, iar la
intrare și la ieșire se plătește.
Copiii mei, plecați în peste mări
și țări, au renunțat la tradiția pastorală
pentru un job bine plătit de bancheri,
cu toate beneficiile adiacente.
Și tot ce pot să vad, sunt 10
scrisori scrise cu sânge și lipite cu
ură.
Dacă asta e cu adevărat casa mea,
În casa mea nu se votează!

Ce e o poezie bună

O poezie
bună e cea care te lovește, te marchează. După ce o citești
privești în gol meditativ, îți aprinzi
o țigară,
dacă e chiar excelentă.
O poezie bună e cea care îți
dă un surâs, care te face să îndoii colțul

paginii ca să poți să o
recitești
mai târziu.

O carte de poezie fără
colțuri îndoite n-are valoare. O poezie bună
e bună

pentru tine în cel mai personal mod, când pentru altul e doar
un alt rahat pretențios.

O poezie bună, te inspiră
să scrii altă
poezie.

Sau poate nu...

ce știi eu de poezie,
până la urmă?